

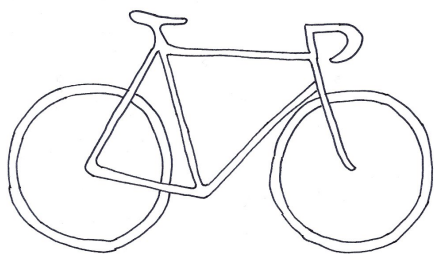
Huilend geromantiseerd en schijnend geëerd

Aurora Stevens

Huilend geromantiseerd en
schijnend geëerd

Autobiografie

Copyright © Aurora Stevens
Omslagontwerp © Aurora Stevens
Auteursfoto © Janna de Jong
ISBN Paperback 9789402159585

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

September 2013

—

November 2016

Om jou
Maar niet voor jou

Voor mij
Maar niet om mij

Over ons
Maar ons is geen wij

Ook al ben jij soms niet jij
En ben ik soms niet ik

Zijn jij en ik ons eigen
In elk ogenblik

-Aurora Stevens

Inhoudsopgave

Verliefdheid

Commitment

De eerste teleurstelling

Vervreemding

Terugkerende kwesties

Verandering

Herhaling

Aanvaarding

Loslating

Verliefdheid

Deel 1

‘’ En ik nam woorden in mijn mond. ’ ’

-BLØF

September 2013

Ik ben onderweg naar school. Het is mijn eerste schooldag en ik heb er zo ongeloofelijk veel zin in! Toch vind ik het tegelijk zo eng. Als ik bij de school aankom, sta ik even stil voor het gebouw, met mijn fiets in mijn hand. Ik zucht, dit is het, dit wordt het. Ik heb er alle vertrouwen in dat dit jaar, mijn jaar word. Maar volgens mij zeg ik dat elk jaar dus ik moet mijn mond houden en mijn beloftes voorlopig eventjes voor mezelf gaan houden. Het pad voor mij, wat leidt naar de fietsenstalling, is erg druk. Het lijkt wel het spitsuur van de school. Bij mijn oude school was dat helemaal niet zo. Ik wil graag mijn fiets wegzetten, maar ik durf eigenlijk niet. Dadelijk lukt het niet, dadelijk houd ik iemand op of dadelijk gooi ik per ongeluk de fiets om van iemand anders. Ik blijf toch maar eventjes staan. Toch nog maar even kijken naar iedereen. Misschien herken ik iemand van de meeloop dag van vorig jaar, maar nee, ik herken niemand. Ik kijk een beetje om me heen en ben gewoon mijn ongemakkelijke en onhandige zelf. Dan opeens schrik ik me dood. Ik word bijna aangereden, op de stoep, door iemand in een paarse jas, met een paarse tas en op een paarse fiets. Hey maar wacht, ik herken hem wel. Ik zit volgens mij bij hem in de klas. Hij is die jongen die net zoals ik, van een andere school af komt. Hij spreekt me gelijk aan:

‘‘ Hey, hallo daar, jij bent toch dat nieuwe
meisje?’ ’

‘‘ Ja, dat ben ik.’ ’ Antwoord ik.

Ik weet niet wat ik verder tegen hem kan zeggen, ik vind het maar niks, met mensen praten die ik niet ken. Dus ik zeg ook maar even niks meer. Hij heeft wel genoeg te vertellen. Ik hoop dat hij het zo druk met praten heeft, dat het hem niet opvalt, dat ik hier sta als een kip zonder kop. Dat ik geen benul heb waarover hij praat en dat het met de seconde ongemakkelijker wordt.

‘‘ Blijf je hier nog bij dit hek staan? Of ga je
je fiets nog weg zetten?’ ’ Vraagt hij me.

Ik zeg niets en loop zwijgend, met een rood hoofd achter hem aan, de fietsenstalling in.

Oktober 2013

Ik lig in de tent samen met een ander meisje. Jongens en meisje mogen niet samen in één tent, dat is een van de regels op dit vreemde kamp. Tuurlijk houdt niemand zich daaraan. Daarom zit ik niet alleen met dit meisje in een

tent, maar ook met twee anderen jongens. Hij is er een van. Deze tent is best klein, dus we zitten allemaal wel een beetje dicht op elkaar. Zo vallen me voor het eerst zijn ogen op.

‘ ‘ Wauw, ik heb nog nooit zulke mooie grote ogen gezien. ’ ’

Shit, kut, waarom zeg ik dat? Wat is er met me aan de hand? Maar het meisje bij ons in de tent geeft me gelijk:

~~‘ ‘ Ja en wow, die wimpers, daar zou elk meisje een moord voor doen. ’ ’~~

Het is fijn dat zij die opmerking maakt, zo valt die van mij niet meer zo op.

November 2013

Ik fiets samen met hem het schoolterrein af. We hoeven niet heel lang te fietsen naar huis. Ik vind het fijn om met hem te fietsen, hij praat zoveel. Ik hoef echt helemaal niets te zeggen. Hij vraagt me niet eens iets, hij is echt de hele tijd aan het woord. Dit keer gaat het echt over onzin. Hij praat met een heel bizar

accent, alsof hij uit een ander land komt, ik heb het nog nooit gehoord, maar het klinkt zo grappig, ik moet er erg hard van lachen. Ik krijg hierdoor super veel kramp in mijn kaken. Oké, even stoppen dan, met veel moeite. En ja hoor, hij moet dan precies op dit moment weer iets zeggen met dat accent, waardoor ik gelijk weer in de lach schiet. Ik moet zo dadelijk thuis, bij wijze van spreken, ijs in mijn mond doen om de kramp in mij kaken morgen niet meer te voelen. Ik ben blij dat ik zo dadelijk van hem af ben, morgen is er weer een nieuwe dag.

‘’ Doeï en tot morgen maatje!’ ’ Zegt hij.

Hmm maatje, dat is nieuw! Ga ik dat terugzeggen? Ja, want welk kwaad kan het doen.

‘’ Tot morgen maatje.’ ’

Hij gaat rechts en ik fiets rechtdoor. Ik kijk weer voor me op de weg. Hij fietst niet meer naast me, maar op een of andere manier voel ik een grijns op mijn gezicht opkomen. Nee! Dat wil ik niet. Ik weet niet wat het betekend? Vind ik hem leuk? Nee, ga toch weg. Hij is twee koppen kleiner dan dat ik ben. Hé, wat hoor ik hem nu nog roepen?

‘’ Welterusten!’’

Ik kijk achterom, hij moet lachen. Maar wat was dat? Zei hij nou welterusten? Dat heeft nog nooit iemand tegen mij gezegd, om drie uur in de middag. Maar oké, even op iets anders concentreren. Ik wil en zal niet de hele tijd aan hem denken. Ik concentreer me even op de korte witte streepjes op het rode fietspad waar ik omheen slalom. Alleen na een stuk of vijf streepjes haal ik het niet meer en val ik bijna van mijn fiets af. Ik ben afgeleid, stiekem omdat ik misschien aan hem denk, maar dat zal toch niet? Nee, dat zal wel niet.

December 2013

Ik zit nét op de bank en de bel gaat alweer. Wanneer ik opendoe, is hij het alweer niet. Wel iemand anders waar ik natuurlijk heel enthousiast over ben, hoewel ik de helft van mijn gasten niet ken. Ik ben jarig over een week, maar ik vier het vandaag. Niemand zou toch in de kerstvakantie kunnen, en zeker niet naar een feestje van een meisje, die net vier maanden bij je op school zit. Ik snap het ook wel, maar toch komen er veel mensen opdagen. Ik wacht alleen nog op hem. Het duurt lang, hij is echt laat. Ach ja, ik zie het allemaal wel gebeuren. Ik ga even met wat anderen praten waar ik eigenlijk niet

veel tegen te zeggen heb. Iedereen kletst onderling, want ja, iedereen kent elkaar. Ik ken maar de helft, ook al is het mijn feestje. Ik ben er alleen niet zo bij met mijn hoofd. De bel gaat en ik loop zo snel mogelijk naar de deur. Hij is namelijk de enige die er nog niet is. Dus wie zou het anders zijn? En ja hoor, daar staat hij, met zijn presentje in zijn hand.

‘ ‘ Kom binnen!’ ’ Zeg ik enthousiast.

Ik steek mijn hand uit, hij geeft mij een hand, feliciteert me, loopt verder de woonkamer in en groet de rest. Hij gaat op de bank zitten, waar toevallig nog één plekje over was. Ik wil eigenlijk ook op de bank gaan zitten maar het past alleen niet meer. Dus ga ik bij een vriendin op schoot zitten. Even later pas ik er wel weer tussen omdat er waarschijnlijk iemand weg is. Zo ruil ik steeds met iemand om, op die manier kan ik met iedereen eventjes kletsen. Uiteindelijk kom ik ook bij hem uit. Hij begint te praten, natuurlijk, en natuurlijk stopte hij niet, tot de avond over was.

Januari 2014

Ik loop met een vriendin samen door de stad. Misschien zal ik het haar nu vertellen, dat ik verliefd ben.

‘ ‘ Ik ben verliefd. ’ ’

Zo, daar, dat is eruit. Haar ogen worden groter en ze begint gelijk te raden. Ik lach om de namen die ze op noemt. Ze noemt er heel veel op, maar niet die van hem. Misschien hoort hij niet in haar lijstje thuis van jongens die geschikt zijn of zo. Of zal ze hem gewoon vergeten zijn. Ze komt er in ieder geval niet op, dus vraagt ze me om het gewoon te vertellen. En dat is wat ik doe. Ze moet zo hard lachen. Ik lach mee, maar toch voel ik me een beetje ongemakkelijk. Is hij voorschut? Is hij lelijk? Is hij niet cool genoeg? Draagt hij geen leuke kleding? Het gaat allemaal door mijn hoofd heen. Maar ik vraag er niets over. Ik durf het niet. Ik zeg maar niets meer. Ik ga er wel van uit dat ik het niet zo moet forceren. Mijn mond houd ik onder controle. Maar mijn gedachtes gaan alle kanten op.